

Egy újabb kényszerpálya? Szavazás a budapesti olimpiáról

Egy újabb kényszerpálya (tévút) „lehetősége” előtt állunk. Csak le kell rakni néhány „követ” és a jövőben már csak arra lehetne menni. A közeli napokban szavaz az országgyűlés az olimpiai törvényről. Esélye nincs persze annak, hogy Budapest olimpiai helyszín legyen, amikor gazdag és felkészült jelentkezőkben nincs hiány. (Ez lenne a sok közül az első „tévedés”.) A budapesti olimpia rendezését szorgalmazók mégis úgy lépnek fel (korábban pártok, most már egy mozgalom és pártok nevében), mintha esélyesek, sőt komoly esélyesek lennének. Szerencsére nem vagyunk azok, mert úgy még nagyobb kockázatok és károk fenyegetnének. De ha ez így van, miért alakult mozgalom a budapesti olimpia támogatására? A magyarázat ugyanaz, mint az éveken át felmelegített futball eb-k esetében: már a pályázattal, még inkább az előkészületekkel területek nyílnak bizonyos vállalkozói, sportvezetői, politikusi, médiabeli csoportok számára. Magyarázat ez arra, hogy azok, akik követelték az állam kivonulását a sport finanszírozásából, már évekkal ezelőtt elkezdtek nemzeti ügyről beszélni. (A „profi” futball esetében is.)

Szalay-Berzeviczy Attila: visszahelyezzük Magyarországot a világ térképére

Kinek a nagyobb nyereség, a többieknek a nagyobb kár

Az olimpia esetében a korábbiaknál jóval nagyobb a tét és az érdek: jelentősebb összegekről és fejlesztésekről van szó. Ezért is akarnak törvényt hozni, hogy az

folyamatosan bizonyos irányban, e kedvezményezett kör érdekeinek megfelelően tolja az eseményeket és főleg a döntéseket. A törvény arra kötelezi a kormányt és a parlamentet, hogy erre az útra (kényszerpályára) lépjen. Ha később véletlenül mégis felül kívánná vizsgálni pozícióját, akár be is lehetne perelni. A budapesti olimpia tehát mindenekelőtt (valójában) ürügy bizonyos üzleti lehetőségekhez és pénzforrásokhoz való hozzáférésre. Mert hiszen – ahogy mondják – a fejlesztések nagy részére mindenképpen szükség van. És javasolják, hogy építsünk újabb metróvonalat, amikor a mostani beruházás, bár viszi a pénzt, de nem akar elkészülni.

Az olimpiai ürügy esetében nagyobbak a lehetséges (várható) károk is. Elgondolkodtató, hogy amikor a gazdaságot évtizedeken át túlhajtott fejlesztések, nagyberuházások tették tönkre, amelyeknél horderejüknel fogva különösen jelentős a kockázat, most is ezt a tévutat erőltetik. És ezúttal is a kötelező gondosság nélkül járnak el. Pedig emlékezhetnének a vas- és acél országa víziójára, a dunai vízi erőmű fantazmagóriájára, az eocén programra, a textilipari rekonstrukcióra. Vagy a közelmúltból a stadionrekonstrukciós programra, megtűzdelve a falusi pályákra is szánt sok milliárdos beléptető rendszerekkel.

Valamivel több mint két évvel ezelőtt honlapomon igyekeztem felhívni a figyelmet arra az abszurdra, ami készülődik. (Csatolt anyag.) Mi a háttere és miért nem szabad ennek engedni? Sajnálatosnak tartom, hogy a kérdés még mindig napirenden van, sőt eljutott oda, hogy törvény rögzítse az abszurd gondolatot.

Kinek (lenne) a jövője a budapesti olimpia? Áthallások egy régi korból

Szalay-Berzeviczy Attila, a Budapesti Olimpiai Mozgalom (BOM) elnöke 2010. február 13-án cikket írt a Népszabadságban. Igyekszik felsorolni a propagandába sem igazán illő és a közvéleményt lebecsülő „érveit”, talán frázisait.

Jövönk: a budapesti olimpia – hirdeti a cím. Áthallásunk támad: mintha a Rákosi korszakban lennének. Még inkább, amikor arról ír, hogy a képviselők „*gazdaság- és sporttörténeti jelentőségű lépés előtt állnak*”. De akkor is, amikor folytatjuk az írást: az olimpiai törvény „*húszéves demokráciánk alatt egyedülálló módon nem egy politikai párt vagy a kormány kezdeményezésére került a honatyák elé, hanem a civil és gazdasági szféra kezdeményezésére*”. Csak közbevetőleg jegyzem meg, hogy az, ahogy tolják a politikusok az „ügyet” és ahogy tolták a Fővárosi Közgyűlésben (ld. csatolt anyag), erőteljes és abszurd politikai aktivitást mutat. Ahogy a futball eb-nél is, ahol hivatalosan az MLSZ volt a „kezdeményező”.

A párhuzam a Rákosi korszakkal leginkább a frázisokban áll fenn, a tényekben és a helyzetben kevésbé. Kétségtelen, hogy Rákosiék komolyan akartak olimpiát rendezni, de ennek több volt a realitása. A sport tekintetében is, hiszen akkor Magyarország sportnagyhatalom volt, Pekingből viszont a csapat a valaha produkált második leggyengébb eredménnyel tért haza. Az pedig, hogy 1955 óta még soha nem álltunk olyan közel olimpia megrendezéséhez, mint most, nem azt jelenti, hogy most viszont esélyünk lenne.

Szalay-Berzeviczy kiemeli, hogy a törvény elfogadásához a jelenlévő képviselők 4/5-ének szavazata szükséges, ami jelen esetben rendkívüli esemény. Az viszont tényleg rendkívüli, hogy az ország és a gazdaságirányítás ilyen állapotában egy ilyen törvény egyáltalán az országgyűlés elé kerülhet. Ennek oka viszont sajnos nem rendkívüli: a csoportok anyagi érdekeltsége. (Ld. csatolt anyag.)

Szalay-Berzeviczy Attilának van még egy mézesmadzagja, ez sem valós, de sértő az országra nézve: az olimpiai projekt visszahelyezné Magyarországot a világ térképére.

Ez helyettesítené a stratégiát: egy feje tetejére állított világ

A BOM elnöke szerint az olimpiára való pályázás és felkészülés pótolná a még mindig hiányzó gazdasági stratégiát. Ez lenne a fejlesztés. Ezzel a feje tetejére állítja a világot, hiszen éppenhogy a gazdasági stratégiából kellene levezetni az olimpiai pályázat esetleges célszerűségét. (A célszerűtlenség persze enélkül is látszik. Ahogy mondják: „szabad szemmel”.)

A közös futball eb révületében. Demszky Gábor éppen dalmatát kap

Ha persze mindent az olimpiától tennénk függővé, csak lassan derülne ki, milyen deformáló következményei lennének ennek a gazdasági struktúrára. Hiszen más területekről szívna el a pénzt. Még inkább kiszolgáló nemzeté válnánk. Titkolni lehetne legalább egy ideig, hogy a fejlesztések kevésbé mozgatják meg a magyar gazdaságot és nem a kis- és közepes vállalkozásokat hozzák helyzetbe, hanem a nagyvállalkozásokat, a monopóliumokat. Ami különben a monopóliumok nagy érdeklődését magyarázza. Stratégia híján ki figyel fel arra, mi lesz az olimpiai igényekre tervezett sportlétesítményekkel? Így nem kötelező figyelmet fordítani arra, hogyan lennének képesek ezt a gigaprojektet lebonyolítani, amikor egy úszó vb-be is majdnem beletört Gyárfás Tamás és Demszky Gábor bicskája. És amikor egyetlen nagyprojekttel sem sikerült flottul lebonyolítani. (Kormányzati negyed, metró, autópályák, Európa Kulturális Fővárosa stb.) Gyakran kezelhetetlenül nőnek a költségek, elhúzódnak a fejlesztések, nem jó a minőség. A legutóbbi példa az Európa

Kulturális Fővárosa projekt, amit végül is sikerül valahogy lebonyolítani, legalább nincs nagy botrány, de nem tudja hozni azokat a hasznokat, amelyekre olyan nagy szükség lenne. Nem kell – legalábbis most – számba venni, milyen katasztrofális állapotban van Budapest és azt sem gondolják át, mit jelente a városnak, ha még egy-másfél évtizedre össze-vissza túrnák.

A titok nem titok többé: az EU-s fejlesztési pénzek vonzereje

Azt nem írja, de mindenképpen ide kívánczok, még miért tetszhet a politikának a budapesti olimpia. Szerintem azért, mert ez jól illeszkedik a kormányok leegyszerűsített gazdaságpolitikájához: az „osztó” gazdaságpolitikához. Még a fejüket sem kell törniük, ki miért kap és ki miért nem kap.

A cikk végére kibújik a szög a zsákból: mi is az olimpiai gondolat mozgatója. A pénz. E „civil és gazdasági szféra” – a politikával a háta mögött – az EU-s fejlesztési pénzeket célozza meg. (Azt is.) Nem először, mert 2010 januárjában a BOM elnöke már igényt formált a közszolgálati televízió reggeli adásában erre. Szerinte a sikernek az a garanciája, hogy nem a politika bonyolítana, hanem a „civiliek” és a nagyvállalkozók. Az ő jártasságuk a biztosíték arra, hogy minden jól menne. Mert e jártasságban – tette hozzá – senki nem kételkedhet. Kérdezem én, mire érti a jártasságot? Az állammal való előnyös gazdasági kontaktusokra? Vagy a kivételes szakmai teljesítményre? Sajnos egyikre sem hoz példát, az utóbbiról pedig semmi nem jut az eszembe.

Budapest, 2010. február 14.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://szabadibela.hu>

Kapcsolódó anyag:

Ürügytársadalom. Avagy egy újabb koalíciós közkívánatra. Költsünk (??) hétmilliárdot a budapesti olimpiai pályázatra!

<http://szabadibela.hu/pdf/urugytarsadalom.pdf>